

KLIMATY

Nr 107/13 marca 2011 ISSN 2080-0010
Pierwsza Niedziela Wielkiego Postu

ŚW. ANNY

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Rdz 2,7-9; 3,1-7

Stworzenie i grzech pierwszych ludzi

Czytanie z Księgi Rodzaju

Pan Bóg ulepił człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia, wskutek czego stał się człowiek istotą żywą. A zasadziwszy ogród w Edenie na wschodzie, Pan Bóg umieścił tam człowieka, którego ulepił. Na rozkaz Pana Boga wyrosły z gleby wszelkie drzewa miłe z wyglądu i smaczny owoc rodzące oraz drzewo życia w środku tego ogrodu i drzewo poznania dobra i zła. A wąż był najbardziej przebiegły ze wszystkich zwierząt polnych, które Pan Bóg stworzył. On to rzekł do niewiasty: „Czy to prawda, że Bóg powiedział: »Nie jedzcie owoców ze wszystkich drzew tego ogrodu?«..

Niewiasta odpowiedziała wężowi: „Owoce z drzew tego ogrodu jeść możemy, tylko o owocach z drzewa, które jest w środku ogrodu, Bóg powiedział: »Nie wolno wam jeść z niego, a nawet go dotykać, abyście nie pomarli«. Wtedy rzekł wąż do niewiasty: „Na pewno nie umrzecie! Ale wie Bóg, że gdy spożyjecie owoc z tego drzewa, otworzą się wam oczy i tak jak Bóg będziecie znali dobro i zło”.

Wtedy niewiasta spostrzegła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia, że jest ono rozkoszą dla oczu i że owoce tego drzewa nadają się do zdobycia wiedzy. Zerwała zatem z niego owoc, skosztowała i dała swemu mężowi, który był z nią; a on zjadł. A wtedy otworzyły się im obojgu oczy i poznali, że są nady; spleli więc gałązki figowe i zrobili sobie przepaski.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSYJNY:
Ps 51,3-4.5-6a.12-13. 14 i 17

Zmiłuj się, Panie, bo jesteśmy grzeszni.

Zmiłuj się nade mną, Boże,
w łaskawości swojej,
w ogromie swej łitości zgładź moją nieprawość.
Obmyj mnie zupełnie z mojej winy
i oczyść mnie z grzechu mojego.

Uznaję bowiem nieprawość swoją,
a grzech mój jest zawsze przede mną.
Przeciwko Tobie zgrzeszyłem
i uczyniłem, co złe jest przed Tobą.

Stwórz, o Boże, we mnie serce czyste
i odnow we mnie moc ducha.
Nie odrzucaj mnie od swego oblicza
i nie odbieraj mi świętego ducha swego.

Przywróć mi radość z Twojego zbawienia
i wzmocnij mnie duchem ofiarnym.
Panie, otwórz wargi moje,
a usta moje będą głosić Twoją chwałę.

DRUGIE CZYTANIE
Rz 5,12.17-19

Przestępstwo sprowadziło śmierć, ale

komentarz

Adam i Jezus – dwie różne osoby i dwie różne rzeczywistości wzajemnie ze sobą związane. Człowiek Adam i Bóg człowiek Jezus, śmierć i życie wpisane w ludzką egzystencję. Do każdego z nas należy wybór: życie albo śmierć.

Dzisiejsza Ewangelia przedstawia kuszenie Jezusa. Kusiciel – diabeł próbuje nakłonić Jezusa do tego, aby zaspokoił swój głód, zamieniając kamienie w chleb, aby pokazał, kim naprawdę jest, upodabniając swoje objawienie do którejś z wizji mesjanistycznych, i aby przejął panowanie nad światem, potwierdzając swoje prawo do stworzenia.

Czy kuszenie Jezusa czegoś nam nie przypomina? Ciągłe slyszymi podpowiedzi, co jest konieczne do zaspokojenia naszych podstawowych potrzeb, a nasz apetyt rośnie w miarę konsumowania. Zachęcają nas, abyśmy pokazali jacy jesteśmy wspaniali i wyjątkowi, ale kryteria wyjątkowości są już ściśle określone. Obiecują, że jeśli zostaniemy zaakceptowani będziemy mogli sięgnąć po wszystko i mieć niczym nieograniczoną władzę. Skoncentrowani na doczesności nie zauważamy jak znika z horyzontu naszych pragnień i dążeń Bóg i wieczność, do której zostaliśmy stworzeni. Dlatego Jezus z mocą dziś nam przypomina: «Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz».

Ks. Waldemar R. Macko

Rembrandt, *Kuszenie Jezusa*

obficie spłynęła łaska

Czytanie z Listu świętego Pawła Apostoła do Rzymian

Bracia:

Przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli. Jeżeli bowiem przez przestępstwo jednego śmierć zakrólowała z powodu jego jednego, o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru sprawiedliwości, królować będą w życiu z powodu Jednego – Jezusa Chrystusa.

A zatem, jak przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich ludzi wyrok potępiający, tak czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na wszystkich ludzi usprawiedliwienie dające życie. Albowiem jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wszyscy stali się grzesznikami, tak przez posłuszeństwo Jednego wszyscy staną się sprawiedliwymi.

Oto Słowo Boże.

SPIEW PRZED EWANGELIĄ:
Mt 4,4b

Chwała Tobie, Słowo Boże

Nie samym chlebem żyje człowiek,
lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych.

EWANGELIA
Mt 4,1-11

Jezus przez czterdzieści dni pości i jest kuszony

Słowa Ewangelii według świętego Mateusza

Duch wyprowadził Jezusa na pustynię, aby był kuszony przez diabła.

A gdy przepościł czterdzieści dni i czterdzieści nocy, odczuł w końcu głód. Wtedy przystąpił kusiciel i rzekł do Niego: „Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz, żeby te kamienie stały się chlebem”. Lecz On mu odparł: „Napisane jest: »Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych«.. Wtedy wziął Go diabeł do Miasta Świętego, postawił na narożniku świątyni i rzekł Mu: „Jeśli jesteś Synem Bożym, rzuć się w dół, jest przecież napisane: »Aniołom swoim rozkaże o Tobie, a na rękach nosić Cię będą, byś przypadkiem nie uraził swej nogi o kamień«.. Odrzekł mu Jezus: „Ale jest napisane także: »Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego«..

Jeszcze raz wziął Go diabeł na bardzo wysoką górę, pokazał Mu wszystkie królestwa świata oraz ich przepych i rzekł do Niego: „Dam Ci to wszystko, jeśli upadniesz i oddasz mi pokłon”. Na to odrzekł mu Jezus: „Idź precz, szatanie! Jest bowiem napisane: »Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz«.. Wtedy opuścił Go diabeł, a oto aniołowie przystąpili i usługiwali Mu.

Oto słowo Pańskie.

STARY TESTAMENT

część 9

W pierwszych latach swojego panowania młody król Dawid pobił nie tylko Filistynów, lecz także wszystkie inne, okoliczne ludy zagrażające jego królestwu. W kampanii przeciwko kananejskiemu plemieniu Jebusytów Dawid zdobył niedostępną twierdzę Syjon, położoną wśród Wzgórz Judejskich, i uczynił z niej stolicę swojego zjednoczonego królestwa – Jerozolimę. Miasto leżało na obszarze neutralnym, na styku najważniejszych dzielnic Kanaanu. Aby mogło stać się również religijną stolicą kraju, król kazał sprowadzić do Jerozolimy Arkę Przymierza. Z kolei „Hiram, król Tyru, wysłał posłów do Dawida z drzewem cedrowym, cieślami i murarzami, aby zbudowali Dawidowi pałac”.

Oprócz osiągnięć militarnych i politycznych Dawid położył też ogromne zasługi dla izraelskiej państwowości. W ciągu 33 lat rządów umocnił władzę królewską, praktycznie od podstaw zbudował cały aparat administracyjny, zreorganizował armię, nawiązał stosunki z najważniejszymi sąsiadami, ufundował liczne budowle i stał się

opiekunem kultu Jahwe. Czasy Dawida weszły do historii i tradycji żydowskiej jako „złoty wiek” Izraela, on sam stał się zaś niedoścignionym wzorem dla wszystkich następujących władców.

Przy wszystkich zasługach Dawida jego panowanie miało też swoje ciemne strony. Koszty utrzymania rozwinętej administracji i sporego dworu spadły na ludność w postaci wysokich podatków, robót przymusowych i innych zobowiązań wobec państwa. Niezadowolone mas wzmagał styl rządów Dawida, który w naszych czasach zyskałby sobie zapewne miano bezwzględne dyktatora. Niepokoje na tle społecznym w którymś momencie doprowadziły zresztą do krótkotrwałej rebelii i odsunięcia Dawida od władzy.

W biblijnym opowiadaniu o Dawidzie jednym z najciekawszych wątków jest historia o ciężkim grzechu popełnionym przez króla względem Boga. Jak podaje Druga Księga Samuela, „pewnego wieczora Dawid, podniósłszy się z posłania i chodząc po tarasie swego królewskiego pałacu, zobaczył z tarasu kąpiącą się kobietę.

Kobieta była bardzo piękna”. Gdy zasięgnął o niej wiadomości, dowiedział się, że jest to Batszeba, żona Uriasza, jednego z hetyckich najemników. Większość żołnierzy była wówczas na wojnie z Ammonitami. Dawid, choć wiedział, że Batszeba jest żoną jego wojownika, kazał ją sprowadzić do swojego pałacu i współżył z nią. Gdy się okazało, że spodłodził dziecko, posłał do swojego generała Joaba, aby ten w najbliższej bitwie wysłał Uriasza w miejsce, gdzie niechybnie zginie. I tak się też stało. Potem Dawid posłał po Batszebę i uczynił ją swoją kolejną żoną, ona zaś urodziła mu syna.

Musiła spotkać go kara. Bóg rzekł do swego pomazańca ustami proroka Natana: „Syn, który ci się urodzi, na pewno umrze”. W siedem dni później dziecko zrodzone z Batszeby zmarło, choć Dawid przez cały ten czas „błagał Boga za chłopcem i zachowywał surowy post”. Pokora Dawida sprawiła, że Bóg pozostał z nim i nie opuścił go jak kiedyś Saula. Z Batszeby, niczym znak miłosierdzia i pojednania, zrodził się Dawidowi drugi syn i następca – Salomon.

Cdn.

Opracowali: K. i P. Kruszewscy

W Wielkim Poście podejmuje Kościół ciężką walkę o dusze ludzkie, o powrót łaski uświęcającej, o nowe życie z Bogiem. Kościół pragnie "wprowadzić nas do ziemi mlekiem i miodem opływającej" (Wj 13,5), pragnie, abyśmy zmartwychwstali, tak jak Chrystus zmartwychwstał. Ale do zmartwychwstania ducha prowadzi jedna tylko droga: przez poznanie własnej niedoli, przez wyjście z krainy śmierci, z niewoli grzechu, przez żal doskonały, pokutę i zadośćuczynienie, przez modlitwę i świętą gorliwość w zdobywaniu cnót.

(luty 1952)

Zwolnienie się od życia wewnętrznego pod wpływem nadmiaru pracy odbija się na wartości naszej pracy, wtedy bowiem ujawnia się w niej brak cnót osobistych, o który rozbić się może każde dzieło. Nie pomogą wówczas najbardziej pociągające idee: gdy zabraknie powiązania życia wewnętrznego z życiem czynnym, upadnie dzieło prowadzone, jak wiele innych upadło, o czym poucza historia zakonów.

(z książki "Duch pracy ludzkiej")

(...) szczęśliwy człowiek, który jest z siebie niezadowolony, bo to jest punkt wyjścia.

Chrystus mówił o pobielanych grobach. Dziw, jak człowiek lubi zamazać każdy brud: przecież ściana pobielona nie przestaje być od wewnątrz brudna. Czy może dlatego ludzie malują twarze, że już spostrzegli w nich grobową zgniliznę? Czy może dlatego sięgają po wody pachnące, że są świadomi tego, że "coś" w nich się psuje? Czy może dlatego coraz staranniej się ubierają, że coraz nędzniej od wewnątrz wyglądają? Czy chcą handlować starym towarem w nowych opakowaniach? Egipcjanie malowali mumie, wiedząc, że już życia w nich nie ma! Czyżby historia się i tu miała powtarzać? - A więc należało głośno krzyknąć: Wody! - Ale "Wody Żywej", nie tej, po którą przychodziła Samarytanka do studni Jakubowej. Trzeba tej wody, z którą powróciła do miasta. Wody Chrystusa! Bo ta Woda dociera usque ad animam meam

(Zapiski Więziennicze, 16 czerwca 1954)

Każda miłość musi być próbowana i doświadczana. Ale gdy wytrwa, doczeka się nagrody - zwycięskiej radości. Każda miłość prawdziwa musi mieć swój Wielki Piątek... Jeśli więc miłujemy naprawdę, trwajmy wiernie tak, jak trwała na Kalwarii Maryja z niewiastami i ufajmy! Skończy się Wielki Piątek, przyjdzie Wielka Sobota i triumf Wielkiej Niedzieli!

(Warszawa, 28 marca 1965)

Duch ciemności jest duchem niepokoju. On nie zawsze dąży do tego, aby nas doprowadzić wprost do grzechu. Często wie, że mu się to nie uda, bo łaska Boża jest w nas wystarczająco silna. Wtedy przynajmniej zasiewa niepokoju, stwarzając sto trudności i wątpliwości, które mają charakter niesłychanie podniosły, a tematykę niemal świętą i religijną. Wynika ona nawet często z troski o Kościół Chrystusowy i Królestwo Boże, o to niemal, aby samemu Bogu starczyło sił do uratowania się i utrzymania na świecie. Wtedy boimy się o wszystkich i o wszystko.

–Kardynał Stefan Wyszyński

Oroędzie Benedykta XVI na Wielki Post 2011

- pełny tekst

Watykan, 09.03.2011

„Z Chrystusem jesteście pogrzebani w Chrzcie, z Nim jesteście także wskrzeszeni” (por. Kol 2,12)

Drodzy bracia i siostry,

Wielki Post, który prowadzi nas do świętowania Wielkiej Nocy, jest dla Kościoła drogocennym i ważnym okresem liturgicznym, dlatego z radością kieruję do was słowo, aby był on przeżywany z należnym zaangażowaniem. Wspólnota Kościoła, gorliwie trwająca w modlitwie i w czynnej miłości, wypatruje ostatecznego spotkania ze swym Oblubieńcem, gdy nadejdzie czas wiekistej Paschy, intensyfikuje swoją drogę oczyszczenia w Duchu, aby z większą obfitością dostąpić w tajemnicy odkupienia nowego życia w Chrystusie Panu (por. I Prefacja Wielkopostna).

1. To właśnie życie zostało nam już przekazane w dniu naszego Chrztu, gdy „stając się uczestnikami śmierci i zmartwychwstania Chrystusa”, zaczęła się dla nas „radosna i zdumiewająca przygoda ucznia” (Homilia z dnia Chrztu Pańskiego, 10 stycznia 2010). Święty Paweł w swoich listach wielokrotnie kładzie nacisk na wyjątkową wspólnotę z Synem Bożym, która realizuje się w tym obmyciu. Fakt, że w większości przypadków Chrzest otrzymuje się w dzieciństwie, ukazuje, że chodzi o dar Boga: nikt poprzez własne siły nie zasługuje na życie wieczne. Miłosierdzie Boga, które gładzi grzech i pozwala przeżywać we własnej egzystencji „te same dążenia Chrystusa Jezusa” (Flp 2,5), darowane jest człowiekowi z czystej łaski.

Apostoł Narodów wyraża w Liście do Filipian sens transformacji, która dokonuje się wraz z udziałem w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa, wskazując na jej cel: „abym mógł poznać Jego, moc Jego zmartwychwstania, udział w Jego cierpieniach, upodabniając się do Jego śmierci, w nadziei na osiągnięcie zmartwychwstania umarłych” (Flp 3,10-11). Chrzest nie jest więc rytym z przeszłości, ale spotkaniem z Chrystusem, które kształtuje całe istnienie ochrzczonego, daje mu życie Boże i wzywa go do szczerego nawrócenia, sprawionego i podtrzymanego przez Łaskę, które prowadzi go do osiągnięcia dojrzałej postawy Chrystusa. Szczególny związek łączy Chrzest z Wielkim Postem, jako czasem dobrym do przeżycia zbawiającej Łaski. Ojcowie Soboru Watykańskiego II wezwali wszystkich Pasterzy Kościoła do używania „obficiej elementów chrzcielnych właściwych dla liturgii wielkopostnej” (Konstytucja Sacrosanctum Concilium, 109). W istocie, Kościół od zawsze łączy Wigilię Paschalną z celebracją Chrztu: w tym sakramencie realizuje się owa wielka tajemnica, przez

którą człowiek umiera dla grzechu, uzyskuje udział w nowym życiu w Zmartwychwstałym Chrystusie i otrzymuje tego samego Ducha Bożego, który wskrzesił Chrystusa z martwych (por. Rz 8,11). Ten darmowy dar powinien być zawsze w nas ożywiany, a Wielki Post daje nam drogę analogiczną do katechumenatu, który dla chrześcijan starożytnego Kościoła, podobnie jak dla katechumenów dzisiejszych, jest niezastąpioną szkołą wiary i życia chrześcijańskiego: oni naprawdę przeżywają Chrzest jako akt decydujący dla całej ich egzystencji.

2. Aby wejść na poważnie na drogę wiodącą do Wielkiej Nocy i przygotować się do świętowania Zmartwychwstania Pańskiego – najradośniejszego i najuroczystsze święta całego roku liturgicznego – coś może być bardziej stosowne, niż pozwolić się prowadzić Słowu Bożemu? Dlatego Kościół, w tekstach ewangelicznych kolejnych niedziel Wielkiego Postu, prowadzi nas do szczególnie intensywnego spotkania z Panem, zapraszając nas do przebiegnięcia na nowo etapów chrześcijańskiego wtajemniczenia: dla katechumenów w perspektywie otrzymania sakramentu odrodzenia, dla ochrzczonych w perspektywie nowych i decydujących kroków w naśladowaniu Chrystusa i w jeszcze głębszym darze dla Niego.

Pierwsza niedziela wielkopostnej drogi ukazuje naszą sytuację człowieka na tej ziemi. Zwycięska walka z pokusami, która rozpoczyna misję Jezusa, jest zaproszeniem do uświadomienia sobie własnej ułomności, aby przyjąć Łaskę, która uwalnia z grzechu i wlewa nową siłę w Chrystusie jako drodze, prawdzie i życiu (por. Obrzędy Chrześcijańskiego Wtajemniczenia Dorosłych, n. 25). Jest stanowczym wezwaniem by przypomnieć, jak wiara chrześcijańska implikuje, na wzór Chrystusa i w jedności z Nim, walkę „z władcami tego świata pogrążonego w ciemnościach” (Ef 6,12), w którym diabeł działa i nie ustaje, także i dzisiaj, w kuszeniu człowieka, który chce zbliżyć się do Pana: Chrystus wychodzi z niej zwycięski, aby otworzyć nasze serce na nadzieję i prowadzić nas do zwyciężania pokus zła.

Ewangelia o Przemienieniu Pańskim stawia przed naszymi oczami chwałę Chrystusa, która antycypuje zmartwychwstanie i która wzywa do przeobstąpienia człowieka. Wspólnota chrześcijańska uświadamia sobie, że jest prowadzona, jak apostołowie Piotr, Jakub i Jan, „osobno, na wysoką górę” (Mt 17,1), aby przyjąć na nowo w Chrystusie, jako synowie w Synu, dar Łaski Bożej: „To jest mój Syn umiłowany, w którym sobie upodobałem. Słuchajcie Go” (w. 5). Jest to zaproszenie do oddalenia się od codziennego szumu, aby zanurzyć się w obecności Boga: On chce przekazać nam każdego dnia słowo, które przenika do głębin naszego ducha, gdzie rozróżnia dobro od zła (por. Hbr 4,12) i

umacnia wolę pójścia za Panem.

Prośba Jezusa do Samarytanki: „Daj mi pić” (J 4,7), która przekazana zostaje w liturgii trzeciej niedzieli, wyraża uczucie Boga do każdego człowieka i pragnie wzbudzić w naszym sercu pragnienie daru „wody, który tryska ku życiu wiecznemu” (w. 14): jest to dar Ducha Świętego, który czyni z chrześcijan „prawdziwych czcicieli”, którzy modlą się do Ojca „w duchu i prawdzie” (w. 23). Tylko ta woda może ugasić nasze pragnienie dobra, prawdy i piękna! Tylko ta woda, dana nam przez Syna, nawadnia pustynię niespokojnej i nienasyconej duszy, dopóki ta „nie spocznie w Bogu”, zgodnie ze słynnymi słowami świętego Augustyna.

„Niedziela niewidomego od urodzenia” ukazuje Chrystusa jako światłość świata. Ewangelia stawia każdemu z nas pytanie: „Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?” „Wierzę, Panie!” (J 9,35.38), stwierdza z radością niewidomy od urodzenia, stając się głosem każdego wierzącego. Cud uzdrowienia jest znakiem, że Chrystus, razem ze wzrokiem, pragnie otworzyć nasze spojrzenie wewnętrzne, aby nasza wiara stawała się coraz głębsza i abyśmy mogli rozpoznać w Nim naszego jedyne Zbawiciela. On rozświetla wszystkie ciemności życia i prowadzi człowieka do życia jako „syn światłości”.

Gdy piątej niedzieli zostaje nam ogłoszone wskrzeszenie Łazarza, jesteśmy postawieni przed ostatnią tajemnicą naszej egzystencji: „Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem... Wierzysz w to?” (J 11,25-26). Dla wspólnoty chrześcijańskiej jest to moment szczerego złożenia, wraz z Martą, całej nadziei w Jezusie z Nazaretu: „Tak, Panie, ja wierzę, że Ty jesteś Chrystus, Syn Boży, który przychodzi na świat” (w. 27). Współdziałając z Chrystusem w tym życiu przygotowuje nas do pokonania granicy śmierci, aby żyć bez końca w Nim. Wiara w zmartwychwstanie umarłych i nadzieja na życie wieczne otwierają nasze spojrzenie na ostateczny sens naszej egzystencji: Bóg stworzył człowieka dla zmartwychwstania i dla życia, i ta prawda nadaje autentyczny i definitywny wymiar ludzkiej historii, ich życiu osobistemu i ich życiu społecznemu, kulturze, polityce, ekonomii. Pozbawiony światła wiary cały wszechświat zostaje zamknięty w grobie bez przyszłości, bez nadziei.

Wielkopostna droga znajduje swoje spełnienie w Triduum Paschalnym, szczególnie Wielkiej Wigilii Świętej Nocy: odnawiając przyrzeczenia chrzcielne, ponownie wyznajemy, że Chrystus jest Panem naszego życia, tego życia, które Bóg nam podarował, gdy zostaliśmy odrodzeni „z wody i z Ducha Świętego”, i potwierdzamy nasze mocne postanowienie, by odpowiadać działaniu Łaski, aby stawać się Jego uczniami.

3. Nasze zanurzenie w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa przez Sakrament Chrztu każdego dnia nas pobudza, by uwolnić nasze serce od ciężaru rzeczy materialnych, od egoistycznego przywiązania do „ziemi”, które nas zubaża i które przeszkadza nam w byciu dyspozycyjnymi i otwartymi na Boga i na bliźniego. W Chrystusie Bóg objawił się jako Miłość (por. 1 J 4,7-10). Krzyż Chrystusa, „słowo Krzyża” objawia zbawczą moc Boga (por. 1 Kor 1,18), która się daje, aby wywyższyć człowieka i przynieść mu zbawienie: miłość w jej najbardziej radykalnej formie (por. Enc. Deus caritas est, 12). Poprzez tradycyjne praktyki postu, jałmużny i modlitwy, wyrazy zaangażowania w nawrócenie, Wielki Post uczy żyć w świecie coraz bardziej radykalną miłością Chrystusa.

Post, który może mieć różne motywacje, nabiera dla chrześcijanina znaczenia głęboko religijnego: czyniąc nasz stół uboższym, uczymy się pokonywać egoizm, aby żyć w logice daru i miłości; znosząc pozabawienie czegoś – i to nie tylko zbytecznego – uczymy się odwracać spojrzenie od naszego „ja”, aby odkryć Kogoś obok nas i rozpoznać Boga w obliczach tylu naszych braci. Dla chrześcijanina post nie powoduje zamknięcia się, ale otwiera bardziej na Boga i na potrzeby ludzi, a także sprawia, że miłość do Boga staje się także miłością do bliźniego (por. Mk 12,31).

Na naszej drodze znajdujemy się przed pokusą posiadania, chciwością pieniędzy, która usidla prymat Boga w naszym życiu. Żądza posiadania prowokuje przemoc, nadużycia władzy i śmierć; dlatego Kościół, szczególnie w czasie wielkopostnym, wzywa do praktykowania jałmużny, to zna-

czy zdolności do dzielenia się. Natomiast bałwochwalcze służenie dobrom materialnym nie tylko oddala od drugiej osoby, ale odziera człowieka, czyni go nieszczęśliwym, ludzi go, nie urzeczywistniając tego, co obiecuje, ponieważ umieszcza rzeczy materialne na miejscu Boga, jedyne źródła życia. Jak pojąć ojcowską dobroć Boga, jeśli serce jest pełne siebie samego i swoich własnych projektów, którymi ludzimy się, że możemy zapewnić sobie bezpieczną przyszłość? Pokusa polega na myśleniu tak, jak bogacz w przypowieści: „Duszo moja, do twej dyspozycji masz wiele dóbr na wiele lat...” Znamy osąd Pana: „Głupcze, tej właśnie nocy zażądają od ciebie twojego życia...” (Łk 12,19-20). Praktykowanie jałmużny jest wezwaniem do prymatu Boga i do uwagi skierowanej na bliźniego, aby na nowo odkryć naszego dobrego Ojca i przyjąć Jego miłosierdzie.

W całym okresie wielkopostnym Kościół daje nam ze szczególną obfitością Słowo Boże. Rozważając i przyjmując je, aby żyć nim na co dzień, uczymy się drogocennej i niezastąpionej formy modlitwy, ponieważ uważne słuchanie Boga, który stale mówi do naszego serca, karmi drogę wiary, którą rozpoczęliśmy w dniu Chrztu. Modlitwa pozwala nam również zdobyć nowe pojęcie czasu: w istocie, bez perspektywy wieczności i transcendencji, odmierza on po prostu nasze kroki w stronę horyzontu, który nie ma przyszłości. W modlitwie znajdujemy natomiast czas dla Boga, by poznać, że „Jego słowa nie przeminają” (por. Mk 13,31), by wejść w tę intymną wspólnotę z Nim, „której nikt nie będzie mógł nam odebrać” (por. J 16,22) i która otwiera nas na nadzieję, która nie zwodzi, na życie wieczne.

Podsumowując, wielkopostna droga, na której jesteśmy zaproszeni do kontemplowania Tajemnicy Krzyża, polega na „upodobnieniu się do śmierci Chrystusa” (Flp 3,10), aby przeżyć głębokie nawrócenie naszego życia: pozwolić się przemienić przez działanie Ducha Świętego, jak święty Paweł na drodze do Damaszku; ukierunkować w zdecydowany sposób naszą egzystencję według woli Boga; uwolnić się od naszego egoizmu, pokonując instynkt panowania nad innymi i otwierając się na miłość Chrystusa. Okres wielkopostny jest dogodnym momentem, aby na nowo uznać naszą słabość, przyjąć, ze szczerą rewizją życia, odnawiającą Łaskę Sakramentu Pokuty i podążać w zdecydowany sposób w stronę Chrystusa.

Drodzy bracia i siostry, poprzez osobowe spotkanie z naszym Odkupicielem oraz przez post, modlitwę i jałmużnę, droga nawrócenia w kierunku Wielkiej Nocy prowadzi nas do odkrycia na nowo naszego Chrztu. Odnawiamy w tym Wielkim Poście przyjmowanie Łaski, którą Bóg dał nam w owym momencie, aby oświecała i prowadziła wszystkie nasze działania. Jesteśmy powołani, by przeżywać każdego dnia to, co ten Sakrament oznacza i realizuje, w coraz hojniejszym i autentycznym naśladowaniu Chrystusa. W tej naszej drodze zawieramy nas samych Dziewicy Maryi, która zrodziła Słowo Boże w wierze i w ciebie, aby zanurzyć się jak Ona w śmierci i zmartwychwstaniu jej Syna Jezusa i aby mieć życie wieczne.

Z Watykanu, 4 listopada 2010 r.
BENEDICTUS PP XVI

w i a d o m o ś c i

Zaproszenie na XXXI Pielgrzymkę Obrońców Życia Człowieka na Jasną Górę

19 marca 2011r. odbędzie się XXXI Pielgrzymka obrońców życia na Jasną Górę. W ramach obchodów Dnia Świętości Życia, młodzież weźmie udział w konkursie o nagrodę im. ks. Jerzego Popiełuszki nt. obrony życia człowieka - poinformował prezes Polskiego Stowarzyszenia Obrońców Życia Człowieka. Wyjazd autokarowy na tę pielgrzymkę organizuje Redakcja Tygodnika „Źródło” z Krakowa. W programie pielgrzymki: 9.00 - Przywitanie pielgrzymów przez o. R. Majewskiego, przeora Jasnej Góry (Sala o. Kordeckiego); g.9.10. - Modlitwa różańcowa, rozważania - J.E. ks. bp J. Szkołodź; g. 9.20 - słowo J.E. ks. bpa K. Górnego - przew. Komisji Episkopatu ds. Rodzin; g. 9.30 - koncert Chóru Emmanuel; g. 9.50 - Raymond de Souza, dyr. St. Gabriel Communications, Australia, „Antykultura śmierci a Ewangelia życia - relatywizm, dechrystianizacja i katolicka kontrrewolucja”; g. 10.30 - dr Szymon Grzelak „Do młodzieży: o miłości i seksualności”; g. 11.00 - red. Sławomir Skiba, „Marsz dla życia i rodziny”; g. 11.10 - Wręczenie nagród laureatom VII

edycji Konkursu im. ks. J. Popiełuszki „Pomóż ocalić życie bezbronemu”; g. 11.30 - dr inż. A. Zięba „Śmiertelne konsekwencje in vitro”; g. 11.40 - dr P. Wosicki, „Obrona życia i rodziny - aktualne wyzwania”; g. 12.00 - Msza św. koncelebrowana - przewodniczący JE ks. abp S. Nowak, Metropolita Częstochowski (Kaplica Cudownego Obrazu); w czasie Mszy św. złożenie przyrzeczeń Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego; g. 14.30 - Droga Krzyżowa na Wałach Jasnogórskich - prowadzi ks. S. Maślanka, asystent kościelny Krucjaty Modlitwy w Obronie Poczętych Dzieci; g. 15.30 - Zakończenie pielgrzymki

Konkurs filmowy Religia.tv

Pod hasłem „MMS do JP2” ruszył konkurs kanału Religia.tv na najlepszy amatorski film nt. „Wiadomość do Ojca Świętego”. Na zwycięzcę czeka wyjazd do Rzymu na beatyfikację Jana Pawła II oraz Tablet Huawei S7. Filmy nagrane dowolnym urządzeniem np. kamerą, telefonem czy aparatem fotograficznym można przesyłać do 1 kwietnia za pośrednictwem strony internetowej kanału www.religia.tv lub pocztą. Jury, w skład którego wchodzić będą Andrzej Brzuszkiewicz – szef platformy kontakt TVN 24, Artur Liebhart, dyrektor Planete Doc Film Festival

oraz Maria Kastyak – krytyk filmowy związana z Religia.tv, wyłoni 10 filmów finałowych. Podstawowym kryterium oceny filmów, obok walorów artystycznych i merytorycznych, będzie oryginalność w podejściu do tematu. Wybrane przez jury filmy finałowe 2 kwietnia zostaną umieszczone na www.religia.tv. Spośród 10 najlepszych filmów swojego faworyta wybiorą internauci. Głosowanie odbędzie się na www.religia.tv od 2 do 15 kwietnia br. Ogłoszenie wyników w obu kategoriach nastąpi 16 kwietnia. Nagrodą jury dla zwycięskiego filmu będzie wyjazd do Rzymu na beatyfikację Jana Pawła II oraz Tablet Huawei S7 (Orange). Autor filmu wyróżnionego przez jury otrzyma Orange San Francisco Smartphone. Nagrodą Internautów będzie Orange San Francisco Smartphone oraz 2000 zł. Autorzy, których filmy znajdą się w finale, zostaną nagrodzeni książkami i płytami. Konkurs organizuje kanał Religia.tv przy współpracy z Centrum Myśli Jana Pawła II, Planete Doc Film Festival, Orange, GM Travel oraz Radiem Plus. Informacje o konkursie (regulamin i harmonogram) znajdują się na stronie internetowej kanału www.religia.tv

oprac.: Anna Biesiekierska

Święci naszych czasów

PODSTAWY TEOLOGII MAŁŻEŃSTWA W PRZEMÓWIENIACH JANA PAWŁA II

Pożądliwość

Powiedzieliśmy w ostatnim rozważaniu, iż słowa Chrystusa z *Kazania na Górze* odnoszą się bezpośrednio do pożądania, które doraźnie budzi się w sercu ludzkim, pośrednio zaś naprowadzają nas na zrozumienie ogólnie ważnej prawdy o człowieku. Owa ogólnie ważna prawda o człowieku „historycznym”, ku której skierowują nas słowa Chrystusa z *Mt 5,27-28*, zdaje się znajdować swój wyraz w biblijnej nauce o trojkiej pożądliwości. Odwołujemy się tu do syntetycznej wypowiedzi z Pierwszego Listu świętego Jana (2,16-17): „*Wszystko bowiem, co jest na świecie, a więc: pożądliwość ciała, pożądliwość oczu i pycha tego życia, nie pochodzi od Ojca, lecz od świata. Świat zaś przemija, a z nim jego pożądliwość, kto zaś wypełnia wolę Bożą, ten trwa na wieki*”. Recz jasna, iż w rozumieniu tych słów obowiązuje zasada bezpośredniego kontekstu, w jakim zostały one wypowiedziane. Jest to kontekst *Pierwszego Listu św. Jana*, kontekst całej „teologii Janowej”, o której wiele już napisano. Jednakże te same słowa tkwią równocześnie w kontekście całej *Biblii*: należą do całokształtu objawionej prawdy o człowieku i są ważne dla teologii ciała. Słowa te nie wyjaśniają samej *pożądliwości w jej potrójnej postaci, zdają się zakładać, że to, czym jest pożądliwość ciała, pożądliwość oczu i pycha tego życia*, jest jasne i znane. Wyjaśniają natomiast genezę trojkiej pożądliwości, wskazują na jej pochodzenie, nie „od Ojca”, lecz „od świata”.

Pożądliwość ciała, a wraz z nią pożądliwość oczu i pycha tego życia, jest „na świecie” i zarazem pochodzi „od świata”, nie jako owoc tajemnicy stworzenia, lecz jako owoc drzewa poznania dobra i zła (por. *Rdz 2,17*) w sercu człowieka. Owocuje w niej nie sam „świat” stworzony przez Boga dla człowieka, świat, o którego podstawowej „dobroci” czytamy tyle razy w *Rdz 1*: „*widział Bóg, że było dobre [...] że było bardzo dobre*”. W troistej pożądliwości owocuje natomiast zerwane u początku przymierze ze Stwórcą: z Bogiem – Elohim i Bogiem – Jahwe. Przymierze to zostało złamane w sercu ludzkim. Musielibyśmy tutaj podjąć bardzo wnikliwą analizę wydarzeń opisanych w *Rdz 3,1-6*. Odwołujemy się tylko ogólnie do tajemnicy grzechu u początku dziejów człowieka. Dopiero bowiem jako następstwo grzechu, jako owoc złamanego w sercu ludzkim – wewnątrz człowieka – przymierza z Bogiem, „świat” *Księgi Rodzaju* stał się „światem” słów Janowych (1 *J 2, 15-16*): miejscem pożądliwości, a także jej źródłem.

Tak więc ta wypowiedź, która stwierdza, że *pożądliwość „nie pochodzi od Ojca, lecz od świata”* zdaje się raz jeszcze

skierowywać nas w stronę biblijnego „początku”. Geneza Janowej „trojkiej pożądliwości” w nim znajduje swe pierwsze i podstawowe wyjaśnienie. Jest to zaś wyjaśnienie istotne dla naszej teologii ciała. Aby przybliżyć ową ogólnie ważną prawdę o człowieku „historycznym”, jaką zawierają w sobie słowa Chrystusa z *Kazania na Górze (Mt 5,27-28)*, wypada nam raz jeszcze powrócić do *Księgi Rodzaju*, raz jeszcze stanąć „na progu” objawienia człowieka „historycznego”. Jest to tym bardziej konieczne, gdyż ów próg historii zbawienia okazuje się równocześnie – stwierdzimy to w kolejnych analizach – progiem autentycznie ludzkich doświadczeń. Odżyją w nim te same podstawowe znaczenia, które udało nam się wydobyć w uprzednich analizach, widząc w nich konstytutywne elementy adekwatnej antropologii, a zarazem głębokie tworzywo teologii ciała.

Może się jeszcze zrodzić pytanie, czy wolno nam przenosić typowe treści „teologii Janowej”, jakie zawierają się w całym pierwszym liście (w szczególności w 1 *J 2,15-16*), na grunt Mateuszowego *Kazania na Górze*, a zwłaszcza owej wypowiedzi Chrystusa z *Mt 5,27-28* („*Słyszeliście, że powiedziano: Nie cudzołóż. A ja wam powiadam: Każdy, kto pożądliwie patrzy na kobietę, już się w swoim sercu dopuścił z nią cudzołóstwa*”). Będziemy jeszcze wracać do tego problemu. Jednakże już teraz odwołujemy się do kontekstu całej *Biblii*, do całokształtu objawionej i wypowiedzianej w niej prawdy o człowieku. W imię tej właśnie prawdy staramy się zrozumieć do głębi człowieka, na którego wskazuje Chrystus z *Mt 5,27-28*: owego mężczyznę, który *pożądliwie patrzy na kobietę*. Czyż takie „patrzenie” ostatecznie nie tłumaczy się tym, że ów mężczyzna jest właśnie „człowiekiem pożądliwości” w znaczeniu *Pierwszego Listu św. Jana*, co więcej: że oboje, mężczyzna, który *pożądliwie patrzy*, i kobieta, która jest przedmiotem takiego spojrzenia, znaleźli się w wymiarze trojkiej pożądliwości – tej, *która nie pochodzi od Ojca, ale od świata*. Trzeba więc zdobyć zrozumienie, czym jest owa *pożądliwość*, a raczej: kim jest ów biblijny „człowiek pożądliwości”, aby odsłonić całą głębię słów Chrystusa z *Mt 5,27-28*, aby wyjaśnić, co oznacza zawarte w nich odwołanie się do ludzkiego „serca”, tak ważne dla teologii ciała.

Wracamy więc raz jeszcze do opisu jahwistycznego, w obrębie którego ten sam człowiek, mężczyzna i kobieta, jawi się naprzód jako człowiek pierwotnej niewinności – przed grzechem pierworodnym – a z kolei jako ten, który tę niewinność utracił, łamiąc pierwotne przymierze ze swym Stwórcą. Nie zamierzamy tutaj podejmować pełnej analizy kuszenia i grzechu,

odwołując się do samego tekstu *Rdz 3,1-5*, do nauki Kościoła na ten temat oraz do teologii. Wypada tylko zauważyć, że sam opis biblijny zdaje się szczególnie uwydatniać ów kluczowy moment zakwestionowania Daru w sercu człowieka. Człowiek, który zrywa *owoc drzewa poznania dobra i zła*, dokonuje zarazem podstawowego wyboru – dokonuje go wbrew woli Stwórcy, Boga Jahwe, przyjmując motywację podsunietą przez kusiciela: „*Na pewno nie umrzecie! Ale wie Bóg, że gdy spożyjecie owoc z tego drzewa, otworzą się wam oczy i tak jak Bóg będziecie znali dobro i zło*” (dawniejsze tłumaczenie: „*będziecie jako bogowie znający dobro i zło*”). W tej motywacji zawiera się wyraźne zakwestionowanie Daru i Miłości, z której bierze początek stworzenie jako obdarowanie. W stosunku do człowieka jest to właśnie obdarowanie „światem”, a równocześnie „obrazem Boga”, czyli samym człowieczeństwem w całej prawdzie męskiej i kobiecej dwoistości tego „obrazu” Wystarczy gruntownie wmyślić się w cały fragment *Rdz 3,1-5*, aby zidentyfikować zawartą tam tajemnicę odwrócenia się człowieka „od Ojca” (choć w opisie nie spotykamy się z takim imieniem Boga). Kwestionując w swoim sercu sam najgłębszy sens obdarowania, kwestionując miłość jako właściwy motyw stworzenia i pierwotnego przymierza (por. zwłaszcza *Rdz 3,5*), człowiek odwraca się od Boga Miłości, „od Ojca”. Poniekąd odrzuca Go w swoim sercu. Równocześnie więc odrywa swe serce, niejako odcina je od tego, co *pochodzi od Ojca*: pozostaje w nim to, co *pochodzi od świata*.

„*A wtedy otworzyły się im obojgu oczy i poznali, że są nadyzy; spleli więc gałązki figowe i zrobili sobie przepaski*” (*Rdz 3,6*). Jest to pierwsze zdanie w opisie jahwistycznym, które odnosi się do „sytuacji” człowieka po grzechu, które wskazuje na nowy stan ludzkiej natury. Czy nie naprowadza ono równocześnie na początek „pożądliwości w sercu człowieka”? Aby dać gruntowniejszą odpowiedź na to pytanie, nie możemy zatrzymać się na tym pierwszym zdaniu, musimy odczytać do końca cały ów tekst. Jednakże już przy tym pierwszym zdaniu trzeba przypomnieć to, co w uprzednich analizach zostało powiedziane na temat wstydu jako doświadczenia „granicznego”. *Księga Rodzaju* odwołuje się do tego doświadczenia, aby ukazać granicę pomiędzy stanem pierwotnej niewinności (por. zwłaszcza *Rdz 2,25*, któremu poświęciliśmy wiele uwagi w poprzednich analizach) a stanem grzeszności człowieka u samego „początku”. O ile *Rdz 2,25* podkreśla, że „*byli nadyzy, a nie odczuwali nawzajem wstydu*”, to *Rdz 3,6* mówi wyraźnie o narodzinach wstydu wraz z grzechem. Ów wstyd jest jak gdyby pierwszym źródłem ujawnienia się w człowieku – w obojgu: mężczyźnie i kobiecie – tego, co *nie pochodzi od Ojca, ale od świata*.

Cdn.

Ojciec Święty Jan Paweł II,
30 kwietnia 1980 r.

Źródło: „*Nauczanie społeczne 1980*”, tom III, Warszawa 1984 r.

komunikaty duszpasterskie

Rozpoczął się okres Wielkiego Postu. Jest to czas nawrócenia, pokuty i rozważania Męki Pańskiej. Nabożeństwo Gorzkich Żali, zostanie odprawione dziś o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.

Spotkanie Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej odbędzie się w najbliższy wtorek, 15 marca, po Mszy św. o godz. 18.00.

Nabożeństwo Drogi Krzyżowej, w naszym kościele odprawiane jest w każdy piątek

Wielkiego Postu w następujących godzinach: o godz. 12.30 – dla dorosłych, o godz. 16.30 – dla dzieci oraz o 18.30 – dla dorosłych, młodzieży, studentów i młodzieży pracującej.

Nabożeństwo Gorzkich Żali odprawiane jest w każdą niedzielę Wielkiego Postu o godz. 17.00.

Spotkanie rodziców i dzieci przygotowujących się do I Komunii Świętej odbędzie się 20 marca, po Mszy św. o godz. 11.30.

Siostry Pasjonistki zapraszają do wspólnej nieustannej modlitwy różańcowej (Jerycho) w intencjach: o duchowe owoce beatyfikacji Ojca Świętego Jana Pawła II i bezpieczeństwo podczas uroczystości beatyfikacyjnych. Modlitwa różańcowa będzie trwała od 18 do 25 marca 2011 roku. Na udział w modlitwie można zapisywać się w zakrystii lub do Domu Sióstr pod numer telefonu 22 858 87 61. W dniu 18 marca od godziny 8.00. przez całą noc do godziny 7.00. rano 19 marca siostry zapraszają na Adorację Najświętszego Sakramentu do kaplicy przy ul. Husarii 55/57. W pozostałe dni kaplica sióstr będzie otwarta od godziny 6.00. do 21.00.

Rekolekcje wielkopostne dla dzieci ze szkół podstawowych i młodzieży licealnej przeprowadzone będą w dniach 11 – 13 kwietnia br. Rekolekcje dla gimnazjum przeprowadzone będą w dniach 18 – 20 kwietnia.

Rekolekcje parafialne rozpoczną się w niedzielę 10 kwietnia, w V Niedzielę Wielkiego Postu.

W bieżącym roku pragniemy rozpocząć remont kopuły naszego kościoła, dlatego poza

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca od 20.02.2011 do 20.03.2011

**Aby rodzina zawsze była miejscem miłości,
rozwoju osobistego i przekazywania wiary.**

„Szczęść Boże”

innym formami wsparcia prac remontowych zachęcamy, aby 1% naszego podatku przeznaczyć na ten cel, przekazując go na rzecz fundacji parafialnej. W rocznym zeznaniu podatkowym PIT, w rubryce „Inne informacje” – wpisujemy, że 1% podatku przekazujemy na Fundację Ecclesia Villanowensis ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa. Na stoliku przy wyjściu z kościoła zostały wyłożone ulotki z informacjami o możliwości odpisania 1% na rzecz Fundacji. Więcej informacji na temat Fundacji i jej działalności możemy znaleźć na stronie internetowej www.fundacja-wilanow.pl.

Pragniemy zorganizować przy naszej parafii **warsztaty muzyczne, teatralne, fotograficzne i operatorsko-filmowe dla dzieci i młodzieży**. Osoby zainteresowane wzięciem udziału, w którychkolwiek z zajęć prosimy o zgłaszanie się do ks. Mikołaja. Szczegółowe informacje o warsztatach można znaleźć na stronie internetowej parafii i w gablocie przed kościołem.

W ramach wycieczki letniej pragniemy zorganizować w dniach 30 czerwca – 11 lipca br. **„Spływ kajakowy”** dla młodzieży szlakiem Bł. Jana Pawła II. Wszystkie osoby chętne prosimy o zgłaszanie się do ks. Mikołaja. Liczba miejsc jest ograniczona.

photo studio
DELIGHTFUL PROJECTS

- Fotografia ślubna i okolicznościowa
- Sesje studyjne i plenerowe
- Portret rodzinny i dziecięcy
- Portret artystyczny i biznesowy
- Indywidualny retusz
- Konkurencyjne ceny

Z tym kuponem **25% rabatu**
na dowolną sesję do czerwca 2011 !

tel. 606 753 000
m.lazowski@wp.pl
www.MarekLazowski.com
Wilanów – ul. Królewicza Jakuba 6

W tym tygodniu w **sobotę 19 marca przypada uroczystość św. Józefa**. Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy serdeczne życzenia wszelkich łask Bożych i pomyślności w życiu rodzinnym i zawodowym.

Jego Eminencja Ks. Kard. Józef Glemp, Prymas senior, z racji swoich imienin odprawi Mszę św. w niedzielę, 20 marca o godz. 13.00. Zapraszamy wszystkich parafian do liczego udziału we Mszy w czasie, której będziemy mogli złożyć życzenia czcigodnemu solenizantowi.

W bieżącym miesiącu mamy jeszcze wolne intencje Mszy św.

W Niedzielę, 27 marca o godz. 15.00 zostanie odprawiona Msza św. z modlitwą o uzdrowienia. Odnowa w Duchu Świętym wszystkich serdecznie zaprasza

ogłoszenia

Rodzina z Wilanowa poszukuje uczciwej niani z doświadczeniem do opieki nad 5-miesięcznym synkiem na dłuższą współpracę (ok. 3 lat). Prosimy o kontakt pod numerem tel.: 504 217 208”.

Rodzina poszukuje uczciwej i ciepłej opiekunki do rocznego chłopca na cały etat (Zawady). Tel.: 888 022 066.

wspomóż renowację
kościoła
św. Anny w Wilanowie

1%

dla

FUNDACJI
ECCLESIA
VILLANOVENSI

KRS 0000331641

Rzymskokatolicka Parafia p.w. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa;
tel./fax: 22-842-18-01
(tel. czynny od pn. do pt. w godz. pracy kancelarii)
Kancelaria czynna: pn., śr., pt - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr 2 w Warszawie - V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa
Nr rachunku: 62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

[www: parafiawilanow.pl](http://www.parafiawilanow.pl)
e-mail: parafiawilanow@warszawa.opoka.org.pl

Wydawca